

HET LASTIGE SCHAAP

door NANNIE VAN WEHL

Met ill. van Nans van Leeuwen

III (Slot).

Op zekere nacht woei er een echte wilde Novemberstorm. Vader was al eens een paar maal wakker geweest — de ruiten rinkelden.

Moeder sliep gerust — en door de openstaande deur van Dientje's kamer had Vader precies het gezicht op zijn slapend meisje, dat ook rustig sliep, de armpjes boven het hoofd.

Ineens schrikte Vader en sloeg de hand uit naar de telefoon, die naast zijn bed hing. Gauw, eer de telefoonbel weer ging! Het hele huis zou wakker worden. Vader sprak gedempt in de telefoon: „Hier Wouters, Parklaan. Wie daar?” Verbeeld je, daar was 't de politie. En het was drie uur in de nacht.

Aan de andere kant klonk een zware mannenstem: „Meneer Wouters, er liep v e e van U onbeheerd over de weg!”

„V e e van mij?” zei Vader verbaasd en dacht slaperig als hij was bij v e e aan kudden koeien en ossen en stieren — Maar nog vóór hij zeggen wou: „ik h e b geen vee,” schoot hem ineens te binnen: het schaap!

„En?” vroeg Vader toen, benieuwd naar wat er verder zou komen.

„Vee mag niet onbeheerd langs de weg lopen! Wilt U zo goed zijn, Uw eigendom o n m i d d e l l i j k te komen afhalen?”

De wind gierde en floot.

„Brrr!” dacht Vader. En: „Dat's te erg.”

„O, meneer!” begon Vader zachtjes. „Onmiddellijk zegt U? U begrijpt toch zeker, dat ik in bed lig?”

„Meneer — ik versta U niet. Hárder!”

Vader keek bezorgd naar Moeder en Dientje. Moeder begon net wakker te worden. Even lachte Vader tegen haar om haar gerust te stellen — 't was niks — alleen maar lastig. — Moeder mocht meeluisteren!

Vader weer, vriendelijk: „U begrijpt toch zeker wel, dat ik in bed lig?”

De politiestem, hard: „Ja maar — als er vee onbeheerd langs de weg loopt”

„Waar is het schaap op 't ogenblik, als ik U vragen mag,” vroeg Vader, héél onderdanig. Hij vocht voor zijn warme bedje.

Bommeldebom, oei — oei — deed de wind.

„Hier op het Politiebureau Hoevelaan.”

„Ach — als U dan zo vriendelijk zou willen zijn, het schaap tot zeven uur daar te houden?”

„Meneer!” bulderde de stem: „We hebben hier geen stalling voor vee!”

„Ach toe, meneer!” zei Vader. „Bindt U 't desnoods tot zeven uur vast, ergens buiten — of laat U 't gewoon weer lopen. Iedereen weet, dat 't van ons is.”

„Meneer, dan loopt er wéér vee onbeheerd langs de openbare weg! En dan herhaalt zich de historie. — Dan wordt U weer opgebeld”

„Gelijk heb je,” dacht Vader. „Maar ook heb je makkelijk praten, jij daar in je dikke uniform, natuurlijk bij je hete potkachel.”

Toen waagde Vader nog één poging, een hele gevaarlijke poging, die als omkoperij kon aangemerkt worden, maar 't bed was zo lekker en de wind floot!

„Meneer, mag ik 't schaap dan als een geschenk aanbieden aan het personeel van het Politiebureau Hoevelaan?”

„Meneer!” bulderde de stem. „Wilt U o n m i d d e l l i j k komen of U krijgt een proces-verbaal, waar U plezier van zult beleven.”

Dit aan Vader's linkeroor door de telefoon. En aan Vader's rechteroor

Dientje's smekende, schreiende stem. Dientje was wakker geworden en was aan komen rennen. Daar zat ze op Vader's bed en bad en smeekte om haar schaap.

„Ja meneer, ik kom al,” zei Vader zuchtend.

Vader stak zich overhaast in de kleren, terwijl mopperde hij in zichzelf: „Wat was me die politieagent kwaad! Ik durf niet eens een paar lekkere sigaren voor hem mee te nemen. Dientje, Dientje, allemaal door dat schaap. Maar nou moet het bij boer de Groot gaan logeren, hoor! Want dan heeft 't 't veel gezelliger bij allemaal neven en nichten. Die domme hondenscheerder heeft zeker het schuurtje niet goed dichtgedaan”

Dientje gluurde even naar buiten. Het schuurtje was half ingewaaid! En ze vond het dan eigenlijk toch ook maar beter, dat het schaap voor de winter in 'de gezellige schaapskooi van boer de Groot ging. Dit was toch ook wel heel zielig voor 't schaap, zo alleen te dwalen in de stormachtige winternacht en opgepakt te worden, opgebracht naar het bureau aan de Hoevelaan!

Daar kreeg Vader midden in de nacht een standje van een agent, alsof hij nog een kleine jongen was. Daar gaf hij geen kik tegen en vertrok geen spier van zijn gezicht, omdat hij nu eenmaal een grote meneer was. Daar wandelde hij in de stormachtige nacht, met aan een lila koord een groot dik schaap, één en al krul. Als het even in 't licht van een lantaarn kwam, was het wit als sneeuw, wit als hagel — want de hondenscheerder had het pas een extra beurt gegeven. Thuis bond hij het schaap vast onder de serre-, en maakte er een verschansing omheen van oude kisten en oude planken. Het schuurtje lag omver — de schuld van den hondenscheerder was 't niet geweest.

Boven ging hij even zijn Dientje opzoeken. Ze lag, nog klaar wakker, maar vóór Vader weer in bed lag, sliep ze. Ze had alleen maar willen weten of haar schaap nu goed en wel terecht was.